

BULGARIAN A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
BULGARE A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
BÚLGARO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Thursday 13 May 2010 (afternoon)
Jeudi 13 mai 2010 (après-midi)
Jueves 13 de mayo de 2010 (tarde)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Направете коментар на **един** от следните откъси:

1.

Ха, за малко да се стресна от една врана, която се натресе на сливата явно подушила кръвта ми долу, вече изстинали и оваляни в сняг съсиреци. Помислих си, че може да клъвне и мене, както съм се сгушила тук, една малка свинска душа. Представих си я - врана със свинска душа. Всъщност, хубаво ми е, че са ми дадени тези няколко часа на земята.

5 Мога спокойно да наблюдавам само на няколко свински опашки от тялото си как касапинът ме, всъщност го, разрязва бавно. Боже, имам наистина забележителни вътрешности. Какви гърди, какъв далак, ами тънките ми, навити на серпентини черва ... Никога не съм подозирала, че съм такава красота отвътре. Сигурна съм, че и оня, който ме разпарчетосва в момента, е доволен. Впрочем допустимо ли е за една душа да се прехласва

10 по такава тленност. Е, все пак съм душа едва от няколко часа. За една млада душа като мен всичко е твърде неясно и любопитно. Да, просто любопитно. Странно ми е, че не усещам никакъв гняв към тези долу, дето се разпореждат с вътрешностите ми. Те само ми освободиха душата ... през онази дупчица в гърлото. Не знам дали това, което вършат, е добро или зло. Една душа, при това свинска, сигурно вече е отвъд тези неща. Дори ми е

15 жал донякъде за тях. Знам, че имат някакъв Ад, мисля, че точно така го наричат, през който минават всички, вършили грях тук на земята. А клането на едно прасе сигурно е грях. Въпреки че тези неща ги решава друг.

Предполагам, че престоят в ада е нещо временно, някакви очистителни процедури по изкарване на човешките им грехове, за да излязат оттам невинни като току-що родени прасенца. Може би същото, което са вършили на земята, в ада се случва върху тях. Вероятно моят касапин ще бъде заклан. Ще му отрежат ушите, ще ги препекат на жарта, ще го опърлят, разрежат и толкова. Не знам дали вътрешностите му ще са така красиви. Не е кой знае колко ужасно, болката е само при първото ръгване с ножа. И все пак ми е жал. Тях сигурно ги боли повече. Чувала съм край кочината да си разказват една история

25 (не знам защо си мислят, че прасетата нищо не чуват, макар ушите ни явно да са поне няколко пъти по-големи от техните). Тази история е за това как навремето първият от породата им изял по погрешка една ябълка, която в никакъв случай не трябвало да яде. Наоколо имало какво ли не за ядене, било истински рай, ама този взел, че изял точно тази ябълка. От глупост, нещо, което едно прасе никога не би сторило. И оттогава започнали

30 нещастията за цялата им порода. От една ябълка. Нищо и никаква история според мен. И твърде недостоверна, ако се имат предвид купищата ябълки, верно, гнили, които аз съм изяла през целия си безоблачен живот на прасе. Оттогава сигурно раят е запазен само за животни. Само за животни. Иначе би имало прекалено много кланета и кръв.

Г. Господинов, „Коледната душа на едно прасе“ В: *И други истории* (2001)

2.

БЕДНА СЪМ

- Бедна съм, не мога да ви дам
ни хляб за скрития ви глад, ни лек за рани,
нито чадър, когато завали.
Не бих могла на слънцето да казвам
5 кога да грее; бедна съм –
вратите са отворени,
но нито влиза, ни излиза някой.
- Видях жена: притворила очи,
в ухото на вселената се смееше,
10 а сянката ѝ със размахани ръце
се блъскаше свирепо в хоризонта
и крещеше... Но как да ви разкажа?
Бедна съм – не знам къде е думата,
която трябваше да чуете от мене.
- 15 Видях и мъж: на рамото на вятъра облегнат,
ридаеше със истинското си лице,
а другото към мен извърна.
И се усмихна. Как да кажа: „Братко!“
а празен звук да не пророня?
20 не би ми стигнал цял живот: така съм бедна.
- Защо съм ви? – ръцете ми са празни;
лавината на миг един-единствен
не бих могла с плещи да задържа;
ни утешителната вечност да разпъна
25 над тая бездна от неизразимост –
и нямам мярка за това,
което неизбежно ни обвързва,
но все към вас, но все към вас вървя.

Миглена Николчина, *Три след полунощ* (1985)